

מאיר ויזלטיר

שני שירים מן האגף הקרדיוולוגי

מדע הרפואה

רוֹפֵא יֵשֶׁר אֵינוֹ סוֹפֵד לַמֶּת
וְאֵין זֶה מִדְרָכּוֹ לְהִתְרַגֵּשׁ
יֹתֵר מִדֵּי מִכָּף שְׁפָצְיָנִט
הַגִּיעַ טָרָם עֵת לְתַחֲנַת הַיַּעַד.

לֹא, הוּא אֵינוֹ מְקַל רֹאשׁ בַּחַיִּים.
כֵּן, צַר לוֹ צַר שֶׁהֵם קוֹרְסִים פְּתָאוֹם.
אֵךְ מָה יֵאמֶר בְּלִי לְהִרְגִישׁ נוֹכַל?
דְּבַר־מָה צָנוּעַ, כְּמוֹ: לִבּוֹ כָּגַד בּוֹ.
וְכֵאֵן יִשְׁפִּיל עֵינָיו אֶל הַשְּׁלֶחָן
אֶל סֶפֶל הַקֶּפֶה הַמְרוֹקֵן.

המתלחשים

בתוך מטת האפריון המדמה
בבית החולים העירוני
מוטל הגבר בעל הלב הרעוע
ומעליו גוהרת אמו
היולדת יפת העינים
ילדת העשור הרביעי במאה שעברה.

מתוך סגור וילאות של משרד הבריאות
בוקע הלחש הנגר מן האם לאן בנה
כי אין הם מדברים רק מתלחשים
לחישת עמומה ללא הפוגה
בינה לבינו, בינו לבינה,
כאלו סוד כמוס להם מפני העולם.

אין להבחין במלים, רק לחש מתמיד
אופף, עוטף את הדמיות החבויות
ומשנה לחדר כלו הונה
של פנסית דומיה במחוז הרים נדח
מקום שהאדם מתכנס בשפל קול
להטיל הגיים עמומים לחללו של עולם.

בעבוע הלחישות בחלל הדחוס
מכסה את לב האנושות המתכנס
לזמזום בלתי מודע פדבורים על פני שדה
מחפה על לבבות אנוש מכוצים
שום מלה מפרשת שום לוגוס גואל
לא תפלט מכאן לעולם.